

Daniels bok – Nummer fyrtio

Paulus

Jeff Pippenger

2024-01-04

Daniels första kapitel, när det läggs ovanpå Daniels fjärde kapitel, framställer den första och andra ängeln historia från 1798 till 1844. I den historien blev Daniels bok öppnad, och den del som öppnades var kapitel sju, åtta och nio. ”Rad på rad” illustrerar kapitel ett, fyra och därefter sju till nio historien om den milleritiska rörelsen under den första ängeln.

Under denna historia (1798 till 1844) fastställdes adventismens grundläggande sanningar, och dessa sanningar kom slutligen att framställas på pionjärkartan från 1843. Nebukadnessars bild i Daniels andra kapitel finns på kartan. Synerna i Daniel sju och åtta finns på kartan. ”Det dagliga” i kapitel åtta framställs där, liksom de ”sju tiderna” i Tredje Mosebok tjugosex. Islams tre verop, såsom de framställs i Uppenbarelseboken kapitel nio, finns där. Gud förvarnade upprepade gånger om att dessa grundläggande sanningar skulle angripas.

”Må de som står som Guds väktare på Sions murar vara män som kan se farorna före folket, — män som kan skilja mellan sanning och villfarelse, rättfärdighet och orättfärdighet.

”Varningen har kommit: Ingenting får tillåtas komma in som skulle rubba den tros grundval på vilken vi har byggt ända sedan budskapet kom åren 1842, 1843 och 1844. Jag var i detta budskap, och sedan dess har jag stått inför världen, trogen det ljus som Gud har gett oss. Vi har ingen avsikt att flytta våra fötter från den plattform på vilken de sattes, medan vi dag efter dag sökte Herren i innerlig bön och sökte efter ljus. Tror ni att jag skulle kunna överge det ljus som Gud har gett mig? Det skall vara såsom Evighetens Klippa. Det har väglett mig ända sedan det gavs.” Review and Herald, 14 april 1903.

Smutsborstmannens verk, som skall fullbordas med Guds folk i de sista dagarnas medverkan, framställs också av Jesaja, när han identifierar de sista dagarnas folk och det verk de är kallade att utföra; ty grundvalarna var bestämda att bli begravda under villfarelse innan de sista dagarna kom.

De dina skall bygga upp de gamla ödeplatserna; du skall åter upprätta grundvalarna från många släktled, och du skall kallas den som murar igen rämnan, den som återställer stigarna så att man kan bo där. Jesaja 58:12.

De ”uråldriga ödeläggelserna” syftar på de läromässiga sanningar som är förknippade med de två förödande makterna hedendomen och påvedömet. Att de två förödande makterna, hedendomen följd av påvedömet, avlöser varandra var det ramverk William Miller använde för varje profetia han lade fram.

Och de skall bygga upp de gamla ödemarkerna, de skall åter resa upp de forna förödelserna, och de skall återställa de ödelagda städerna, de förödelser som har bestått genom många släktled. Jesaja 61:4.

Profetians struktur, som framställs såsom byggnadsstommen, är dessa två makters historia och inbördes förhållande. Att återställa ”stigarna att bo på” är återupprättandet av Millers byggnadsstomme, vilket i hans dröm representerades genom mannen med jordborsten. Jesaja använde skildringen av Esras historia och dem som återvände från Babylon och återuppbyggde Jerusalem för att identifiera återställandet av de forna ödeläggelserna.

Alltsedan våra fäders dagar har vi ända till denna dag levt i stor skuld; och för våra missgärningars skull har vi, våra kungar och våra präster, blivit givna i ländernas kungars hand, åt svärdet, åt fångenskapen, åt plundring och åt ansiktets skam, såsom det är i dag. Men nu har för en kort stund nåd blivit oss bevisad från Herren, vår Gud, så att han har lämnat kvar åt oss en undkommen rest och gett oss ett fäste i sin heliga plats, för att vår Gud må upplysa våra ögon och ge oss en liten vederkvickelse i vår trældom. Ty vi var trälar; men vår Gud har inte övergivit oss i vår trældom, utan har låtit barmhärtighet komma oss till del inför Persiens kungar, för att ge oss nytt liv, för att återupprätta vår Guds hus och återställa dess ruiner, och för att ge oss en mur i Juda och i Jerusalem. Esra 9:7–9.

Esra och de som återuppbyggde Jerusalem representerar ”kvarlevan”, som är dem som återställer stigarna så att man kan bo där, och de är dem som utför verket i sammanhanget av bönen i tredje Mosebok tjugosex, vilken Esra åberopar: ”alltifrån våra fäders dagar har vi ända till denna dag gjort oss skyldiga till stor skuld; och för våra missgärningars skull har vi, våra kungar och våra präster, blivit givna i ländernas kungars hand, åt svärdet, åt fångenskapen och åt plundring och ansiktets förvirring.” Den ”dag” han syftar på är den ”dag” då ”kvarlevan” i de sista dagarna återställer stigarna så att man kan bo där.

Esras kvarleva är de två vittnena som uppväcks vid slutet av tre och en halv dag och uppfyller bönen i Tredje Moseboken tjugosex, sådan den åskådliggörs av Daniel i kapitel nio. När Esra och hans medarbetare återvände från exilen och återuppbyggde Jerusalem, var de en förebild för arbetet med att återställa Millers juveler, vilket är arbetet med att återupprätta Millers grundläggande sanningar. Av denna anledning är det väsentligt att förstå ramen för Millers verk.

”Apostlarna byggde på en säker grund, på själva Evighetens Klippa. Till denna grund förde de de stenar som de högg ut ur världen. Byggmästarna arbetade inte utan hinder. Deras verk försvårades i högsta grad av motståndet från Kristi fiender. De måste kämpa mot den trångsynthet, de fördomar och det hat hos dem som byggde på en falsk grund. Många som verkade som byggare på församlingen kunde liknas vid murbyggarna på Nehemjas tid, om vilka det står skrivet: ’De som byggde på muren och de som bar bördor, och de som lastade, arbetade var och en med den ena handen på verket och höll med den andra handen ett vapen.’ Nehemja 4:17.” Apostlagärningarna, 596.

I båda avsnitten i Jesaja gäller verket att upprätta grundvalarna och ödeläggelserna från många generationer. Jesaja identifierar ett andligt verk som illustrerades genom det bokstavliga verket. Grundvalarna skulle bevaras, men i stället blev de till sist helt övertäckta av en falsk grund av förfalskade ädelstenar. Dem som Jesaja identifierar återställer milleriternas grundläggande sanningar, inte bokstavliga tegelstenar och stenar. Symbolen för dessa sanningar är Millers ramverk om de två förödande makterna som trampade ned helgedomen och hären under ”sju

tider”.

Detta återupprättelsens verk framställs som att åter uppresa ”grundvalarna” och ”många släktleds ödeläggelser”, och det representerar det profetiska arbetet att återställa de grundläggande sanningarna genom den metodik som för profetisk rad på profetisk rad, här litet och där litet. Arbetet med att återupprätta grundvalarna och ödeläggelserna är arbetet med att framlägga och försvara de ursprungliga sanningar som framställs på pionjärkartorna från 1843 och 1850, vilka är de två tavlorna i Habackuk kapitel två. Och arbetet fullbordas genom den sena regnens metodik av ”rad på rad”. Det är arbetet att återvända till Jeremias gamla stigar i striden mot dem som önskar upprätthålla en förfalskad grundval, såsom den framställs genom de falska juvelerna i Millers dröm.

”Fienden söker avleda våra bröders och systrars sinnen från verket att bereda ett folk att bestå i dessa sista dagar. Hans sofismer är avsedda att leda sinnena bort från stundens faror och plikter. De skattar för intet det ljus som Kristus kom från himlen för att ge åt Johannes för sitt folk. De lär att de händelser som nu ligger omedelbart framför oss inte är av tillräcklig betydelse för att ägnas särskild uppmärksamhet. De gör sanningen av himmelskt ursprung om intet och berövar Guds folk deras tidigare erfarenhet och ger dem i stället en falsk vetenskap.

”Så säger Herren: Stå vid vägarna och se, och fråga efter de gamla stigarna, var den goda vägen är, och vandra på den.” Jeremia 6:16.

”Låt ingen försöka rycka bort grunderna för vår tro — de grunder som lades i början av vårt verk genom bönefullt studium av Ordet och genom uppenbarelse. På dessa grunder har vi byggt under de senaste femtio åren. Människor må inbilla sig att de har funnit en ny väg och att de kan lägga en starkare grund än den som har lagts. Men detta är ett stort bedrägeri. Ty någon annan grund kan ingen lägga än den som har lagts.

”Förr har många företagit sig att bygga en ny tro, att upprätta nya principer. Men hur länge stod deras byggnad kvar? Den föll snart, ty den var inte grundad på Klippan.

”Måste inte de första lärjungarna konfronteras med människors påståenden? Måste de inte lyssna till falska teorier och sedan, när de hade gjort allt, stå fasta och säga: ’Ingen kan lägga en annan grund än den som är lagd’? 1 Korinthisbrevet 3:11.

”Så skall vi hålla fast vid början av vår tillförsikt orubbligt intill änden. Ord med kraft har blivit sända av Gud och av Kristus till detta folk och fört dem ut ur världen, punkt för punkt, in i det klara ljuset av den närvarande sanningen. Med läppar rörda av helig eld har Guds tjänare förkunnat budskapet. Det gudomliga tilltalet har satt sitt sigill på äktheten hos den förkunnade sanningen.” Testimonies, band 8, 296, 297.

”Verket att bereda ett folk att bestå i de sista dagarna” är det verk som är förbundet med de två profetiorna i Hesekiel, kapitel trettiosju. Ett budskap frambärs genom Jesajas röst i öknen, och Hesekiels första budskap för samman dem som har varit döda på gatan i staden Sodom och Egypten i tre och en halv dag. De inser då att de har befunnit sig i Matteus dröjsmålstid i liknelsen om de tio jungfrurna. De hör därefter den kallelse som gavs åt Jeremia att skilja det dyrbara från det usla, om de önskar vända tillbaka. De inser också att Daniels bön i kapitel nio är sanning för

denna tid. Därför, om och när de väljer att vända tillbaka genom att anta och uppfylla evangeliets villkor, då tar de emot Hesekiels andra budskap och står upp på sina fötter, en mycket stor här.

”Verket att bereda ett folk att bestå i de yttersta dagarna” fullbordas genom den sena regnens metodik av ”rad på rad”. Detta verk innefattar ett verk av återupprättande av de milleritiska sanningar som återges på pionjärdiagrammen från 1843 och 1850. Dessa två diagram är Habackuks två tavlor, och de skall läggas det ena ovanpå det andra (rad på rad), och därigenom representerar de två diagrammen de grundläggande sanningar som skall återupprättas i de sista dagarna av mannen med smutsborsten.

När de sammanförs, rad på rad, identifierar de misstaget i 1843 års tavla, vilket därefter rättades på 1850 års tavla. När de betraktas som en enda tavla (rad på rad) återger de då både Guds folks erfarenhet och de sju tordönens dolda historia, ty tillsammans framställer de den första besvikelsen, dröjsmålstiden, midnattsropet och den 22 oktober 1844 samt den stora besvikelsen.

Det är den första besvikelsen, midnattsropet och den stora besvikelsen som utgör de sju tordönens fördolda historia. Det är sanningens struktur, ty sanningen grundar sig på att den första och sista bokstaven i det hebreiska ordet ”sanning” är desamma som den första och sista besvikelsen i denna historia. Den mellersta och trettonde bokstaven är en symbol för uppror, såsom det framställs genom dem som förkastar midnattsropets budskap. De två tavlorna, när de sammanförs, utgör två vittnen om milleriternas profetiska sanningar som skall återupprättas av mannen med smutsborsten, men de identifierar också den erfarenhet som är en förebild för de etthundrafyrtiofyra tusendens erfarenhet.

De som kallades att vara baneret (de etthundrafyrtiofyra tusen) ställdes inför sin första besvikelse den 18 juli 2020, och därefter, i juli 2023, fick de ta emot ett budskap från en röst som ropar i öknen. Rösten kallade dem att återvända.

Det är vid denna punkt i de sju åskornas dolda historia som upproret kommer att uppenbaras, ty nästa vägmärke är när mannen med smutsborsten samlar juvelerna och kastar dem i kistan. Då lyser de tio gånger klarare. Vid den tidpunkten väcktes Miller. När jungfrurna (Miller) vaknar, är det för sent. Återställelsen av många generationers ödeläggelser är ett verk i vilket de två vittnena måste delta. Det verket utförs nu.

William Millers ramverk för profetierna, sådana de framställs i synen vid floden Ulai i Daniels sjunde, åttonde och nionde kapitel, var de två ödeläggande makterna hedendomen och påvedömet; och ramverket för Future for America är hedendomen (draken), följd av påvedömet (vilddjuret) och det avfälliga protestantismen (den falske profeten). Nyckeln som fastställer båda dessa ramverk är aposteln Paulus’ skrifter. Aposteln Paulus var den profetiska röst som förband det forntida Israel med det andliga Israel. Före sin omvändelse hette Paulus Saul, vilket betyder ”utvald” eller ”framställd”.

Paulus blev utvald (utkorad) till att vara aposteln för hedningarna, och han blev bland annat utvald för sin förståelse av Gamla testamentet. Då han skrev merparten av Nya testamentet, fanns det ingen annan av Nya testamentets författare som ägde en sådan förståelse av Gamla testamentet som

Paulus. Han blev utvald att gå i spetsen för att framlägga evangeliet för hedningarna, men han blev också utvald att fastställa sambandet mellan Gamla testamentets profetiska historier och den profetiska historia som följde efter korsets tidsperiod. Utan Paulus vittnesbörd skulle milleriterna och Future for America helt sakna profetisk förståelse. I just den historia där det bokstavligen Israel skildes från att vara Guds utvalda folk, blev Paulus utvald att visa att det forntida Israel, fastän det då var skilt från Gud, var symbolen för den profetiska historien om det andliga Israel. De nödvändiga profetiska reglerna för den första och den tredje ängelns rörelser grundar sig i huvudsak på aposteln Paulus skrifter.

Av denna anledning skall vi betrakta några av de profetiska principer som Paulus identifierar och som påverkade milleriternas budskap, vilket var inordnat i ramen av två förödande makter, och därigenom skall vi också betrakta hur dessa principer påverkar ramen av tre förödande makter.

Bröder, jag vill inte att ni skall vara okunniga om att våra fäder alla var under molnet och alla gick genom havet, och alla blev döpta till Mose i molnet och i havet, och alla åt samma andliga mat, och alla drack samma andliga dryck; ty de drack ur den andliga klippan som följde dem, och den klippan var Kristus. Men till de flesta av dem hade Gud inte behag, ty de blev nedgjorda i öknen. Dessa ting blev till förebilder för oss, för att vi inte skall ha begär till det onda, såsom också de hade begär. Bli inte heller avgudadyrkare, såsom några av dem blev, såsom det är skrivet: Folket satte sig ned för att äta och dricka och steg upp för att leka. Låt oss inte heller bedriva otukt, såsom några av dem bedrev otukt, och tjugotre tusen föll på en enda dag. Låt oss inte heller fresta Kristus, såsom också några av dem frestade honom och blev dödade av ormar. Knorra inte heller, såsom också några av dem knorrade och blev förgjorda av fördärvaren. Allt detta hände dem som förebilder, och det skrevs till varning för oss, över vilka tidernas slut har kommit. 1 Korinthierbrevet 10:1–10.

I tio korta verser visar Paulus att dopets rit förebildades vid övergången genom Röda havet, att Klippan som följde det forntida Israel var en ”andlig Klippan”, och att denna var Kristus. Han visar att det forntida Israel var ett exempel för dem som lever i de sista dagarna. Detta avsnitt är en varning, och avsnittet är en tvistefråga mellan dem som upprätthåller sanningen och dem som motsätter sig sanningen. Adventistiska teologer lär att Paulus helt enkelt visade att det forntida Israels historia illustrerade moraliska lärdomar som behövde förstås av dem som lever i de sista dagarna, men de insisterar på att Paulus inte framhöll att det bokstavligen Israels historia faktiskt skulle upprepas av det andliga Israel. Syster White använder ofta detta avsnitt för att bekräfta exakt vad Paulus menade.

”Var och en av de forntida profeterna talade mindre för sin egen tid än för vår, så att deras profeterande gäller för oss. ’Men allt detta vederfors dem såsom förebilder, och det blev nedskrivet till varning för oss, till vilka tidernas slut har kommit.’ 1 Korinthierbrevet 10:11. ’Det uppenbarades för dem att det inte var sig själva utan oss de tjänade med det som nu har förkunnats för er genom dem som har predikat evangeliet för er i den Helige Ande, sänd från himmelen; detta längtar änglarna efter att få blicka in i.’ 1 Petrusbrevet 1:12....”

”Bibeln har samlat och sammanfogat sina skatter för denna sista generation. Alla de stora händelserna och högtidliga skeendena i Gamla testamentets historia har upprepats och

upprepar sig i församlingen i dessa sista dagar.” Selected Messages, bok 3, 338, 339.

De ”stora händelserna och högtidliga skeendena i Gamla testamentets historia har upprepats och upprepas i församlingen i dessa sista dagar”, så sammanfattar syster White Paulus’ mening i verserna. I ett försök att undergräva Paulus’ identifiering av det forntida Israel såsom en symbolisk illustration av det bokstavliga Israels historia har Satan riktat två huvudsakliga angrepp mot denna profetiska princip. Det första, som jag redan har nämnt, är påståendet att Paulus helt enkelt identifierade dessa historier som framställningar av moraliska lärdomar. Denna falska lära är en halvsanning, och en halvsanning är inte alls någon sanning. Det är sant att de moraliska lärdomar som kan hämtas ur det forntida Israels historia är till gagn för dem som lever i de sista dagarna, men när detta används för att förneka att dessa historier också är en illustration av händelser som kommer att upprepas, blir det en halvsanning, som är avsedd att förneka sanningen.

”En välsignelse eller en förbannelse ligger nu framför Guds folk—en välsignelse om de går ut från världen och håller sig avskilda och vandrar på den ödmjuka lydnadens väg; och en förbannelse om de förenar sig med de avgudadyrkare som trampar himlens höga anspråk under fötterna. Det upproriska Israels synder och missgärningar är nedtecknade, och bilden ställs fram inför oss som en varning att om vi efterliknar deras överträdelses exempel och viker av från Gud, skall vi lika visst falla som de gjorde. ’Men allt detta vederfors dem såsom förebilder; och det blev upptecknat till förmaning för oss, till vilka tidernas ände har kommit.’” Testimonies, band 1, 609.

En sanning får inte användas för att förneka en annan sanning, ty när så sker förvandlar den Guds sanning till en lögn.

”Ett av Frälsarens uttalanden får inte göras till ett medel att omintetgöra ett annat.” The Great Controversy, 371.

Läran att det forntida Israels historia enbart utgör moraliska lärdomar används ofta av adventistiska teologer för att omintetgöra Guds profetiska Ord, och den är en av de halvsanningar som ingår i den rätt av fabler som tillreds för att bedra Guds folk att ta emot en lögn, och den lögn som de tar emot identifieras i aposteln Paulus’ skrifter.

Det andra huvudsakliga angreppet mot principen att det forntida Israels historia illustrerar det moderna Israels historia uppfanns av jesuiter under motreformationens historia, och det består i att instämma i tanken att det forntida Israels historia upprepas. Jesuiternas lögn är att historien upprepas bokstavligt, inte andligt. Lögnen uppfanns som ett sätt att förhindra förståelsen att påven i Rom är Bibelfrophetians antikrist, ty läran medger sanningen att det finns en antikrist i de sista dagarna, men den hävdar att antikrist representeras av en bokstavlig makt, inte en andlig makt. Skökan i Uppenbarelseboken sjutton, som har hemligheten Babylon skrivet på sin panna, skulle då vara en sköka som uppstår i det bokstavliga landet Babylon, vilket i dag är Irak.

”De som blir förvirrade i sin förståelse av ordet och som inte förmår se antikrists innebörd kommer förvisso att ställa sig på antikrists sida.” Kress Collection, 105.

Påven är en bokstavlig person som representerar en bokstavlig makt (den katolska kyrkan), men han och hans organisation har profetiskt identifierats genom det bokstavliga Babylon och kan endast rätt identifieras när ämnet om antikrist framställs som den andliga uppfyllelsen av ett bokstavligt exempel. Paulus visade att det bokstavliga Israel illustrerar det andliga Israel, men det var inte någon ny profetisk sanning som han framlade, ty hans förståelse grundade sig i allmänhet på Gamla testamentet, och det är där som hans vittnesbörd har sin grund.

Så säger Herren, Israels Konung, och hans återlösare, Herren Sebaot: Jag är den förste, och jag är den siste, och förutom mig finns ingen Gud. Och vem skall, såsom jag, ropa ut det och förkunna det och lägga fram det för mig, sedan jag insatte det forntida folket? Och det som är på väg, och det som skall komma, må de kungöra för dem. Frukta inte och var inte förskräckt: har jag inte från den tiden låtit dig höra det och förkunnat det? Ni är ju mina vittnen. Finns det någon Gud förutom mig? Nej, det finns ingen annan klippa; jag känner ingen. Jesaja 44:6–8.

Vi skall vara Kristi vittnen, liksom Paulus var, om att Alfa och Omega inte endast utsåg det forntida Israel, utan alla de bibliska forntida folken, till symboler för att visa ”de ting som skall komma” över dem som lever i de sista dagarna. Paulus var en expert på Gamla testamentet, och han uppväcktes till att vara den profetiska sammanbindande länken mellan hushållningen av det bokstavliga och det andliga Israel. Det var hans skrifter som vägledde dem som förstod kunskapens tillväxt vid ändens tid år 1798, och även år 1989.

Det forntida bokstavliga Babylon, de forntida österns barn, det forntida Egypten, det forntida Grekland och det forntida medisk-persiska riket är symboler för andliga makter vid världens slut. De forntida symbolerna är det bokstavliga som föregår och representerar det andliga som följer. Paulus går så långt att han identifierar den bokstavlige Adam som en symbol för den andlige Adam (som är Kristus).

Så står det också skrivet: Den första människan, Adam, blev en levande själ; den siste Adam blev en livgivande ande. Men det andliga kom inte först, utan det naturliga; därefter kom det andliga. Den första människan är av jorden, jordisk; den andra människan är Herren från himlen. Såsom den jordiske är, sådana är också de som är jordiska; och såsom den himmelske är, sådana är också de som är himmelska. Och liksom vi har burit den jordiskes bild, skall vi också bära den himmelskes bild. 1 Korinthierbrevet 15:45–49.

Det finns några mycket djupgående lärdomar som Paulus undervisar om beträffande den förste och den siste Adam, men vi identifierar här endast den princip som han framställer mycket tydligt i detta avsnitt, när han säger: ”det andliga kom inte först, utan det naturliga; därefter kom det andliga.” Det bokstavliga, som Paulus här betecknar som ”naturligt”, kommer först, och det andliga kommer sist. Det bokstavliga Israel var först, och naturligt, och det andliga Israel kommer ”därefter”.

Det bokstavliga Babylon föregår det andliga Babylon. Den nästa viktiga punkt som betonas i Paulus skrifter är den tidpunkt i historien då övergången från bokstavligt till andligt skall tillämpas. Det är korsets tidsperiod då den profetiska övergången från bokstavligt till andligt identifieras.

Ty ni är alla Guds barn genom tron på Kristus Jesus. Ty alla ni som har blivit döpta till Kristus har iklätt er Kristus. Här är inte jude eller grek, här är inte slav eller fri, här är inte man och kvinna; ty ni är alla ett i Kristus Jesus. Men om ni tillhör Kristus, då är ni Abrahams avkomma och arvingar enligt löftet. Galaterbrevet 3:26–29.

Det spelar ingen roll vilken förstarätt du än må ha; om och när du tar emot Kristus, blir du då Abrahams säd. Du är inte det bokstavligen Israel; du är det andliga Israel. Övergången från det bokstavligen till det andliga var korset. Paulus delar mänskligheten i två klasser. Varje klass har sitt eget förbund, och båda är avkomlingar till Abraham. Var och en har en stad som representerar deras familj och förbund. Var och en är antingen en son av den bokstavligen Adam eller av den andlige Adam.

Ty det är skrivet att Abraham hade två söner, en med slavinnan och en med den fria. Men slavinnans son var född efter köttet, medan den frias son var född genom löftet. Detta har en allegorisk betydelse; dessa kvinnor är de två förbunden. Det ena kommer från berget Sinai och föder till slaveri; detta är Hagar. Ty Hagar är Sinai berg i Arabien och motsvarar det nuvarande Jerusalem, och hon lever i slaveri tillsammans med sina barn. Men det Jerusalem som är där ovan är fritt, och det är vår allas moder. Ty det är skrivet: Fröjda dig, du ofruktsamma som inte föder; brist ut i jubel och ropa, du som inte har födslovånda; ty den ensamman har många fler barn än hon som har man. Och ni, bröder, är löfets barn, liksom Isak var. Men såsom det då var, att han som var född efter köttet förföljde honom som var född efter Anden, så är det också nu. Men vad säger Skriften? Driv ut slavinnan och hennes son, ty slavinnans son skall alls inte ärva tillsammans med den frias son. Alltså, bröder, är vi inte slavinnans barn, utan den frias. Galaterbrevet 4:22–30.

Under korsets tidsperiod blev det forntida bokstavligen symboler för det moderna andliga. Aposteln Paulus klargjorde dessa väsentliga profetiska sanningar, vilka gjorde det möjligt för William Miller att fastställa ramen för två ödeläggande makter, på vilken han grundade alla sina profetiska slutsatser. Samma verk som utfördes av aposteln Paulus är det som identifierar de tre ödeläggande makterna, vilka utgör ramen för alla Future for Americas profetiska slutsatser.

Ramen för Millers förståelse av den tilltagande kunskapen, sådan den framställs genom synen om floden Ulai i kapitel sju, åtta och nio, byggde på hans upptäckt att ”det dagliga” i Daniels bok representerade det hedniska Rom. Denna upptäckt gjorde han i Paulus andra brev till Thessalonikerna. Denna förståelse är den främsta sanning som identifieras i samband med den profetiska ”lögnen”, vilken gör att en kraftig villfarelse kommer över sjundedagsadventisterna i de sista dagarna.

Vi kommer att fortsätta vår studie av den ökade kunskapen, sådan den framställs i synen vid Ulai-floden, i nästa artikel genom att behandla det som Miller uppfattade i Paulus brev.

Han som ser under ytan, som läser alla människors hjärtan, säger om dem som har haft stort ljus: ”De är inte bedrövade och bestörta över sitt moraliska och andliga tillstånd.” Ja, ”de har valt sina egna vägar, och deras själ har sin lust i deras styggelser. Också jag skall utvälja deras hemsökelse och låta det de fruktar komma över dem; eftersom ingen svarade när jag kallade, eftersom de inte hörde när jag talade, utan gjorde det som var ont i mina ögon och valde det

som jag inte hade behag till.” ”Gud skall sända dem en kraftig villfarelse, så att de tror på lögnen”, därför att de inte tog emot kärleken till sanningen, så att de kunde bli frälsta, ”utan hade sin lust i orättfärdigheten”. Jesaja 66:3, 4; 2 Thessalonikerbrevet 2:11, 10, 12.

Den himmelske Läraren frågade: ”Vilken starkare villfarelse kan bedra sinnet än föreställningen att ni bygger på den rätta grunden och att Gud godkänner era gärningar, när ni i verkligheten utför mycket enligt världslig klokhet och syndar mot Jehova? O, det är ett stort bedrägeri, en fängslande villfarelse, som tar sinnen i besittning när människor som en gång har känt sanningen, misstar gudsfruktans sken för dess ande och kraft; när de menar att de är rika och har överflöd och inte behöver något, medan de i verkligheten är i behov av allting.” Testimonies, band 8, 249, 250.